

DANMARKS RADIO
TV-Underholdningsafdelingen
TV-Byen 2860 Søborg
Tlf. 01 – 67 12 33

MATADOR

efter idé af Lise Nørgaard

10. episode
"I DISSE TIDER"
Manuskript: Lise Nørgaard

1935

Instruktør: Erik Balling

D 1

Mads og Ingeborgs dagligstue.

Gudrun kommer ind med Amtsavisen.

Mads peger.

MADS: Jeg ved ikke om du har set det.?

INGEBORG: Jo, det ser ud til at have været et rigtigt rabaldermøde.

MADS: Er det din eneste kommentar?

INGEBORG: Jeg synes faktisk, hun er ganske modig.

MADS: Du er da ikke enig med hende.

INGEBORG: Jeg synes i hvert fald, hun har ret i meget af det, hun har sagt – om hykleri.

MADS: At tale en fosterfordrivers sag – det kan da aldrig være rigtigt.

INGEBORG: Hun taler jo først og fremmest kvindernes sag.

MADS: Hvilke kvinder?

INGEBORG: De kvinder, der får deres liv ødelagt, fordi de skal have børn.

MADS: Et barn – er det ikke altid en velsignelse, det kan da ikke ødelægge noget for nogen..

INGEBORG: Mads – nu er du også hykler – du ved udmærket, hvordan man ser på en pige, der kommer galt afsted – og hvad med barnet – tror du, det er morsomt at være barn af en enlig mor.

MADS: De fleste bliver vel gift med faderen – når det er sket.

INGEBORG: Det er heller ikke altid nogen fordel.

MADS: Hvad mener du?

INGEBORG: Tænk dig om – skal vi ikke tale om noget andet.?

MADS: Jo, denne dr. Leunbach vedrører ikke os.

Bladrer om og genoptager læsningen af Amtstidende.

INGEBORG: (til Gudrun) Jeg tror vi skal have støvsuget det store tæppe først.

D 2

Ingeborg ryster kærligt på hovedet ad ham. Rejser sig for at gå ud.

INGEBORG: Men jeg respekterer hende i hvert fald.

MADS: Hvem?

INGEBORG: Frk. Friis.

MADS: Virkelig -? Det er i hvert fald et held, hun ikke har giftet sig med Kristen..

INGEBORG: Er du sikker på det?

MADS: Det ville se kønt ud for banken, hvis bankdirektørens kone optrådte på den her måde – i øvrigt tror jeg, Kristen vil dele mit syn på det her.

INGEBORG: Nåh – han er nu ikke så gammeldags som du.

MADS: Men han har vel stadig respekt for moderskabet..

INGEBORG: Ja, I er jo mænd – så koster respekten heller ikke noget.

På denne replik går Ingeborg ud. Mads ser efter hende, rejser sig. Gudrun ind. Starter støvsuger.

D 3

Varnæs køkken.

Laura og en gravid Agnes ved køkkenbordet.
I gang med en kop kaffe.

LAURA: Nå – hvornår skal det så være?

AGNES: Om tre måneder.

LAURA: Det bliver en ordentlig krabat – at ha i huset. Det var godt, I slap af med tyskeren.

AGNES: Vi er da ikke sluppet af med Herbert – han har bare lånt sømandens lejlighed ved siden af.

LAURA: Ku han ikke være blevet i Tyskland – der hører han vel hjemme.

AGNES: Så var han blevet sat fast – de har brændt hans bøger – altså dem han selv har skrevet.

LAURA: Har han da skrevet noget forkert?

AGNES: Nej – han har skrevet noget rigtigt – derfor..

D 4

Ny stuepige. (Oda er for længst rejst) kommer gående ind i køkkenet, læser Amtstidende, som er lagt halvvejs sammen. Laura ser op.

LAURA: De ved godt, at avisen skal ind i stuen først.

Laura får øje på forsiden.

D 5

Stor overskrift. ”Panikscener ved Kvindemøde i Korsbæk.”
Pigen skal til at gå.

LAURA: Lad mig lige se det der.

D 6

Pigen, der allerede har orienteret sig, rækker avisen til Laura.

LAURA: Og gå op og træk gardinerne for.

Laura lægger avisen foran sig. Ser til, at stuepigen forsvinder.

AGNES: Står der noget?

LAURA: (læser) Panikscener ved kvindemøde i Korsbæk – Frk. Elisabeth Friis anklager Leunbachs modstandere for hykleri under debat om moderskabet.

AGNES: Leunbach – er det ikke ham fosterfordriveren?

Laura nikker dystert. Læser videre.

D 7

Agnes rejser sig, kigger med.

LAURA: Hvad i alverden vil fruene sige?

AGNES: Det havde jeg aldrig troet om frk. Friis – hun som er så glad ved børn.

LAURA: Hvis fruene ser det her...

AGNES: Så går hun vel hen og lægger sig.

LAURA: Det var heller ikke for meget – Den her avis – den skal fruene slet ikke se.

Med en fast hånd lægger Laura avisen sammen og placerer den på køkkenbordet. Tager derefter noget bagværk (småkager) ud af ovnen. Ny pige lægger i kagedåse. Ulrik og Regitze ind. Ulrik snupper avisen i forbifarten.

D 8

Varnæs dagligstue.

Maude sidder med en bog. Ulrik og Regitze kommer farende ind. Ulrik med Amtstidende i hånden – den han huggede i køkkenet. Regitze rager ud efter den.

REGITZE: Slip - jeg fandt den først.

Ulrik bag om sofaen med sit bytte. Regitze efter ham. Avisen flagrer.

MAUDE: Slås I nu om avisen – Hold op med det spektakel.

ULRIK: Jeg vil bare læse det om tante Elisabeth.

REGITZE: Kom med den – jeg var midt i..

MAUDE: (kalder til orden) Regitze – hold op – kan I så holde fred. Hvad er der med Elisabeth.?

D 9

Ulrik har foldet avisen på plads.

ULRIK: Hun er i tidende – orvvvv. (Ulrik læser) Flere damer græd og formanden for Korsbæk husmoderforening, konsulinde Holm måtte støtte sig til to bestyrelsesmedlemmer, da hun hulkende forlod mødet i protest –ha.

REGITZE: det ville jeg sørme gerne ha set.

MAUDE: Hvad er det for noget – giv mig den avis – skulle I ikke til dans.?

Regitze ser på stueuret.

REGITZE: Jo – for søren – den er fem minutter i, Ulrik.

Med et langt blik på avisen, som Maude nu har i hånden, forsvinder børnene.

D 10

Maude ser på forsiden. Store øjne.

D 11

Varnæs kontor.

Varnæs i omfavelse med Ulla. På bordet to glas. Telefonen ringer. Varnæs rækker ud. Ullas ansigt under den følgende samtale.

VARNÆS: Hallo – er det dig – om jeg har set hvad – nej - - jeg har haft temmelig travlt – jamen, er hun gået fra forstanden - - nej, du skal ikke gå i seng, Maude, jeg kommer om lidt – farvel min ven.

ULLA: Var det om din kones søster?

VARNÆS: Hvordan kunne du gætte det?

ULLA: Jeg var der – jeg syntes faktisk godt om frk. Friis.

VARNÆS: Jeg er ked af det, Ulla – men jeg kommer til at gå hjem.

ULLA: Du lovede at gå med hen til mig.

VARNÆS: Det ved jeg godt – jeg siger jo også, at jeg er ked af det.

ULLA: Tror du nogensinde det her bliver anderledes?

VARNÆS: Ulla, jeg kan ikke snakke om det nu.

ULLA: Jeg har på fornemmelsen, at hele byen taler om det.

VARNÆS: Det kan de umuligt gøre – vi har været så forsigtige – nu må jeg gå, min ven – du venter lidt – ikke.

Ulla ser efter den feje hund, da han forlader kontoret..

D 12

Røde og Agnes hus.

Her er dækket til tre. Agnes står i køkkenet og steger sild. Røde kommer ind. Med Arbejderbladet og Korsbæk Socialdemokrat.

AGNES: *Har du set det, Lauritz?*

RØDE: *Set hvad?*

AGNES: *Det om frk. Friis.*

RØDE: *Nåh - - kvindeslagsmålet på Postgården.*

AGNES: *Vidste du det?*

RØDE: *Ja, dønningerne kunne høres over hele Algade i aftes – siger de – det er derfor, jeg har købt Socialen.*

Griber fornøjet avisen og læser højt.

RØDE: Korsbæk kvinder i vildt skænderi.
Kendt Korsbæk-dame i brechen for dr. Leunbach.

D 13

Agnes ryster uforstående på hovedet, mens Røde veltilpas lægger an til videre højtlesning.

AGNES: *Det er kun, fordi hun aldrig selv har prøvet at være mor.*

RØDE: *Sludder Agnes (læser videre) ”Under en debat om moderskabet, arrangeret af Dansk Kvindesamfund og Husmoderforeningen på Postgården kom det til formelige scener mellem DKs få tilhængere af dr. J. H. Leunbach og dermed af en øget adgang til svangerskabsafbrydelse og de kredse, der har krævet strengere straf af den omdiskuterede læge. Trusler og skænderier nåede deres højdepunkt, da et af Dansk Kvindesamfunds bestyrelsesmedlemmer, musiklærerinde frk. Elisabeth Friis, åbent*

erklærede, at der befandt sig adskillige hyklere mellem modstanderne. Dette hykleri, udtalte hun, har kun til formål at holde kvinderne nede i almindelighed, de dårligst stillede kvinder i særdeleshed.” Bravo!

AGNES: *Hvordan kan du sige det, Lauritz – når vi to selv..*

D 14

Agnes peger på sin mave.

RØDE: *Hvornår lærer du, at alting ikke drejer sig om dig og mig – men om alle proletarer – om at afskaffe de måder, folk har været holdt nede på.*

AGNES: *Hvad har det med frk. Friis at gøre?*

RØDE: *Uønskede unger – store børneflokke – så har de store arbejdere lige der, hvor de ønsker at have dem – så kan de ikke røre på sig - - Så kan de bare slave videre – og deres børn efter dem – og sådan vil det blive ved - - Hvor er feltsengen?*

AGNES: *Feltsengen – den står i skuret. Hvorfor – kommer der nogen?*

RØDE: *Nej, bare Herbert. Sømanden er kommet hjem.*

AGNES: *Skal han så bo her igen?*

RØDE: *Indtil videre.*

D 15

Varnæs spisestue.

Varnæs og Maude over for hinanden ved et sent middagsbord. Stuepigen lukker døren efter sig.

MAUDE: *Jeg har overhovedet ingen appetit – at Elisabeth kunne gøre det mod os.*

VARNÆS: *Jeg vil snarere sige mod sig selv.*

MAUDE: Og far og Mammy – tænker hun overhovedet ikke på dem.?

VARNÆS: Elisabeth er jo ingen backfisch længere – hun har ret beset lov at have sine egne meninger.

MAUDE: Jamen hvorfor bliver hendes meninger mere og mere frygtelige – når hun er til te, skændes hun med fru Skjold Hansen om tyskerne – selv om Skjold Hansens datter er forlovet ind i en god tysk familie. Hun skændes med obersten om fredsarbejde og med fru Holm om kvindesag – og det er min søster.

VARNÆS: Du har jo ikke ansvar for hende – Elisabeth – hun er ellers god nok.

MAUDE: Holder du med hende, Hans Christian?

VARNÆS: Nej, gu holder jeg ikke med hende i det stykke – det kan du da forstå, Maude – det er også mod partiets holdning.

MAUDE: Ja hvad vil de sige i vælgerforeningen – først det med Jørgen – og nu Elisabeth.

VARNÆS: Sans comparaison – min skat.

MAUDE: Det ved jeg snart ikke – hendes forhold til Kristen Skjern..

VARNÆS: Så vidt jeg ved, er det i hvert fald gået i vasken – eller hvad..?

MAUDE: Jeg aner det ikke – efter dengang, hun fortalte det med billedet – som du så fortalte konsulen – har jeg såmænd næsten ikke kunnet tale med Elisabeth.

D 16

Elisabeths lejlighed.

Elisabeth sidder og fordøjer Amtstidendes referat. Det ringer på døren. Med den åbne avis i hånden går hun ud og lukker op.

Forbavset. Kristen står i døren. Han har Amtstidende i hånden.

ELISABETH: Kristen – hvad vil du?

KRISTEN: Jeg har læst avisen. Må jeg komme ind?

Elisabeth lukker ham ind.

ELISABETH: Der er flere, der har – der er to elever, der har meldt afbud – de kommer ikke mere.

D 17

De følges ad ind i stuen. Kristen sætter sig.

KRISTEN: Jeg er ked af det – dengang – med borgmesterens billede - - det var hverken din eller min skyld.

ELISABETH: Skal vi diskutere et igen – det er et helt år siden.

KRISTEN: Jeg kan ikke holde ud, at vi ikke ses.

ELISABETH: Så vidt jeg har hørt, har du da moret dig meget godt – i København.

KRISTEN: Hvem siger det?

ELISABETH: Jeg har mine kilder..

KRISTEN: Åhrr – Jørgen Varnæs – hva? Vi er rendt ind i hinanden et par gange.

ELISABETH: (drillende) Nye muntre venner.

KRISTEN: Vi kender hinanden fra Baron von Rydtgers – men det der – Elisabeth – det er uudholdeligt i længden - - jeg vil spørge – det er derfor, jeg er her...

ELISABETH: Om hvad?

D 18

Kristen rækker hånden ud imod hende.

Tager hendes hånd.

KRISTEN: Om vi ikke skal slå en streg over det – så alt kan blive som før.

ELISABETH: Kan det?

KRISTEN: Hvorfor ikke?

ELISABETH: Fordi – som jeg sagde dengang – det er håbløst – her i byen – hvis du søgte noget andet – i en anden by – langt væk fra Korsbæk – og din bror.

KRISTEN: Det ved du, jeg ikke kan – i hvert fald ikke lige nu.

ELISABETH: Har han ikke redet stormen af - - såvidt jeg kan se, arbejder hans nye fabrik.

KRISTEN: Han har lukket munden på konsulen og Skjold Hansen – ved at true med injuriersag, hvis de åbner den igen.

ELISABETH: Jamen så er alt jo godt – for din bror – og banken.

Der bliver en tavshed imellem dem. Så ringer telefonen.

D 19

Elisabeth går hen og tager den.

ELISABETH: Ja – det er mig - - - synes De, det må De jo selv afgøre, fru Strøm – nej – hvorfor skulle jeg dog det – De har lov at have Deres mening – og jeg har lov at have min - - - jo – men så bliver det sådan - - farvel.

Elisabeth lægger røret på, ringer af. Ser på Kristen.

ELISABETH: Det kunne jeg vel vente – apoteker Strøms umusikalske yngel kommer heller ikke mere – Det skal vi have et glas på.

Går hen til skabet og henter en flaske og to glas. Hun taler mere end hun plejer.

ELISABETH: Hun var stærkt ophidset – Jeg kommer nok til at nedlægge forretningen.

KRISTEN: Mon ikke du trænger til at nogen passer på dig?

ELISABETH: Passer på mig?

D 20

Kristen holder avisen frem.

KRISTEN: Du ved – jeg har aldrig blandet mig i dine meninger – men – Elisabeth – helt vel betænkt er det der da ikke.

ELISABETH: Du er selvfølgelig heller ikke enig med mig – du mener vel..

KRISTEN: Hvad jeg mener eller ikke mener – det er ligegyldigt i denne forbindelse – så længe jeg holder min mening for mig selv - - hvad du måske også skulle have gjort.

ELISABETH: Jeg skulle vel helst have ladet, som om jeg mente det modsatte – er det ikke der, du vil hen.?

Det ringer på døren.

D 21

Elisabeth rejser sig. Går mod døren.

KRISTEN: Venter du nogen?

ELISABETH: Bare dr. Hansen – vi spiller stadig.

D 22

Elisabeths entre.

Hun åbner døren for dr. Hansen, der står der med sin cello. Går ind, lægger frakken.

DR. HANSEN: Nådada – der har vi nok Korsbæks valkyrie – det må jeg sige – jeg har tilset konsulinde Holm..

ELISABETH: Du godeste.

DR. HANSEN: Hun påstår, hun har fået et chok – men hun vil overleve.

D 23

Dr. Hansen går ind i stuen.

DR. HANSEN: Hvad ser jeg – vi har fået vores violin tilbage.

ELISABETH: Det ved jeg nu ikke rigtigt..

DR. HANSEN: Nu må De ikke være så streng, frk. Elisabeth – nu har De jo lige vist, at De elsker mennesker.

ELISABETH: Det mener Kristen ikke.

KRISTEN: Det har jeg ikke sagt – jeg mener bare – hvis man trådte lidt mere varsomt.

ELISABETH: Altså holdt sin mund – det er det han mener.

KRISTEN: De er læge – hvad synes De?

DR. HANSEN: Om Elisabeth? Jeg mener hun har ret – det har jeg sagt til de første tyve mennesker i dag.

Nå, men nu har vi altså chancen for en trio igen.

Dr. Hansen går ud i entreen for at hente sin cello. Elisabeth råber efter ham.

ELISABETH: Han har ikke violinen med – han kom bare med avisen.

D 24

Kristen rejser sig.

KRISTEN: Jeg kan hente den – jeg er i bil.

Ser spørgende på hende.

Elisabeth ser ironisk på ham.

ELISABETH: Ja – hvis du bare vil nøjes med at spille violin..

Han prøver at omfavne hende, og hun giver ham et lille, ikke uvenligt puf.

D 25

Postgårdens restaurant.

Fra selskabslokalerne (og klubben) kommer Skjold Hansen og Konsulen. De går mod et bord.

SKJOLD HANSEN: Vi sidder mere fredeligt her – der er for mange inde i klubben.

Tjeneren kommer hen til bordet.

SKJOLD HANSEN: To Whisky-soda.

D 26

Herrerne sidder overfor hinanden.

KONSULEN: Vi fik jo ikke noget ud af at løbe storm mod ham i fjor – vi fik bare hans sag på nakken.

SKJOLD HANSEN: Vi var for tidligt ude.

KONSULEN: Så er der det – at borgmesteren – han er jo en gammel ven – og min partifælle.

SKJOLD HANSEN. Han er jo gået af – men det er slet ikke ham, vi skal have fingre i.

KONSULEN: Den ny borgmester – han har vel ikke ansvar for sine forgængere.

Skjold Hansen vifter konsulen af.

SKJOLD HANSEN: Glem alt om borgmesteren – den gamle og den nye - - det er byrådssekretæren, vi skal holde øje med.

KONSULEN: Jeg skal ikke have flere breve fra højesteretsadvokater Øster.

SKJOLD HANSEN: Det får de sgu heller ikke, konsul Holm – vi rører os ikke, før vi har beviser – og vi kan vente.

KONSULEN: På hvad?

SKJOLD HANSEN: Før eller siden – så finder vi ud af, hvem der har trukket Godtfred Lund op af det økonomiske hængedynd – og det kan kun være Omegnsbanken – og Mads Skjern.

KONSULEN: De siger, hans ny virksomhed går over forventning.

SKJOLD HANSEN (nikker for sig selv) Javist – højt at flyve.

Der bliver serveret drikkevarer.

D 27

Røde og Agnes stue.

Røde sidder med nogle papirer og skriverier ved den ene ende af spisebordet. Herbert skriver ved den anden. Agnes reder feltsengen.

RØDE: De vil gerne have dig med til mødet i Vordingborg på lørdag, Herbert.

HERBERT: (med stærk tysk accent) Tror du, de kan forstå mig?

AGNES: du taler da godt dansk, Herbert – på mindre end et år.

Herbert smiler venligt til hende.

HERBERT: Hun vill mig gerne ud af huset – so hun har plads den dag..

AGNES: Det passer ikke – vel Lauritz.

RØDE: Det er Herberts spøg.

AGNES: Det er mere – om du kan få fred til at skrive dine nye bøger her – nu – de har brændt de andre.

HERBERT: Alle er ikke brennt – jeg har et par schtyck i kufferten.

RØDE: Og nu bliver han oversat til dansk.

D 28

AGNES: Er det sandt – tænk at kende en digter, der skriver på udenlandsk – og bliver oversat til dansk – at du kan, Herbert.

Agnes er ved at falde over feltsengen, der knager.

RØDE: Hov – du må hellere passe på, den ikke falder sammen.

AGNES: Jeg er osse efterhånden som en elefant.

Rejser sig med besvær.

D 29

Herbert vender sig igen, ser smilende på hende.

HERBERT: Verdens schmukkeste elefant.

RØDE: (drillende) Du lyder som en eller anden i et cirkus.

AGNES: Åhrrr – du er bare misundelig – du siger aldrig noget pænt.

D 30

Røde lægger hånden på hendes mave. Ser op på hende.

AGNES: Sig så noget? – Hvis du kan?

RØDE: Fru Kaptajn Vom.

Agnes dasker efter ham, papirerne begynder at småflyve.

AGNES: Jeg skal gi' dig.

Røde samler sine dokumenter.
Agnes tjatter stadig efter ham.

RØDE: Lad være Agnes – ellers kan du få feltsengen.

D 31

Agnes ser på de to optagne herrer.

AGNES: den kan du selv dele med Herbert, hvis du ikke er ordentlig – nu går jeg ind og lægger mig.

Agnes lukker døren bag sig.

D 32

Herbert ser sig om i den lille stue.

HERBERT: Det var en unfall at styrmanden kom hjem. – Jeg må finde en anden stelle at bo..

RØDE: Som sagerne står – det er jo ikke ligegyldigt, hvem du bor hos.

HERBERT: Men når barnen kommer.?

RØDE. Den tid, den sorg.

D 33

Banegården formiddag.
Skjold Hansens på perronen.
De venter på tog.

SKJOLD HANSEN: Kom så – kom så. Toget kommer for en gangs skyld præcis. Der kan du for en gangs skyld lære noget.

FRU SKJOLD HANSEN: At hun har tid til at komme hjem – her en måned før brylluppet.

D 34

Toget ruller ind. Fru Skjold Hansen begynder at vinke.

FRU SKJOLD HANSEN: Der er hun – (peger) der Viggo.

Parret går hen ad perronen.

D 35

Toget standser helt.

D 36

Iben springer ud med en større kuffert i den ene hånd og en mindre i den anden.
Gensynsscener.

D 37

Tættere om familien Skjold Hansen.

IBEN: Så nåede I at få brevet.

FRU SKJOLD HANSEN: Heinrich er ikke med.?

IBEN: Nej, som du ser.

D 38

Skjold Hansen har hanket op i kufferterne.

IBEN: Vent lige lidt – vi skal også have kurvekufferten med – den er indskrevet.

Begynder at rode efter sedlen.

FRU SKJOLD HANSEN: Hvad i alverden skal du med sådan en masse?

Ser mod postvognen.

D 39

Mod postvognen.
To mænd bakser kufferten ned.
Den er enorm.

D 40

Familien Skjold Hansen.

FRU SKJOLD HANSEN: Bare for en visit.

IBEN: Det er ikke en visit – jeg skal ikke tilbage.

SKJOLD HANSEN: Vil I slå jer ned her – hvad med Heinrichs regiment?

IBEN: Regimentet beholder Heinrich – jeg vil ikke giftes med ham.

SKJOLD HANSEN: Hvad mener du med det?

IBEN: Jeg har fået nok af Heinrich.

FRU SKJOLD HANSEN: Og hans familie – de nydelige mennesker – hvad siger de.?

IBEN: Det ved jeg virkelig ikke – jeg rejste bare. Auf Wiedersehen, sagde jeg, her er for hedt.

FRU SKJOLD HANSEN: Så sig dog noget, Viggo – du står bare der.

D 41

Iben læner sig til sin far, kærligt.

IBEN: Hvad skal han sige – det er jo ikke ham, jeg har slået op med – vel far.

SKJOLD HANSEN. Lad os i hvert fald komme hjem, før vi taler om det.

D 42

Vognen med kurvekufferten kommer rullende. Skjold Hansen mod portøren – det er i øvrigt Røde.

SKJOLD HANSEN: Ja tak, det er vist min datters – vil De være venlig at køre den ud til min vogn.

Iben lægger fragtbrevet oven på kufferten. Skjold Hansens forlader stationen med Røde og kuffert efter sig.

D 43

Mads og Ingeborgs dagligstue.

Gudrun i kappe og forklæde viser frk. Mikkelsen fra den private skole ind.

D 44

Ingeborg rejser sig for at hilse.

FRK. MIKKELSEN: Ja tak fordi jeg måtte komme, fru Skjern.

INGEBORG: De er da altid velkommen.

FRK. MIKKELSEN: Jeg syntes, samtalen ville være rarere her – i Deres hjem – De og Deres mand har jo været så meget for skolen.

INGEBORG: Vi har jo også været glade for Deres skole – Ellen taler såmænd tit om den – også efter at hun er kommet på latinskolen.

FRK. MIKKELSEN: Ja Ellen, hun var sådan en dygtig elev.

D 45

Ingeborg gør tegn til frk. Mikkelsen skal sætte sig. Gudrun serverer te. Frk. Mikkelsen ser sig nervøst omkring.

FRK. MIKKELSEN: Her bor De jo dejligt – og De har endnu en lille dreng.

INGEBORG: Ja Erik – han er snart fire år nu.

FRK. MIKKELSEN. Og ham får vi vel også at se.

INGEBORG: Ja selvfølgelig – frk. Mikkelsen.

FRK. MIKKELSEN: Det betyder så meget, at De sætter pris på skolen og har tillid til den.

Døren lukker sig efter Gudrun. Der bydes kager.

FRK. MIKKELSEN. Tak – også på grund af det, jeg må sige nu – det er vanskeligt..

D 46

Ingeborg ved meget vel, hvad der er i vente.

INGEBORG: Er det om Daniel?

FRK. MIKKELSEN: Ja fru Skjern – De er måske allerede klar over det – at han - - selv

om hans søster går der – det tager de jo ellers hensyn til..

INGEBORG: Så?

FRK. MIKKELSEN: Så vil han få meget vanskeligt ved at komme på latinskolen – især hans standpunkt i regning.

INGEBORG: Det har vi – ja navnlig min mand – jo ikke kunnet undgå at fæste os ved.

FRK. MIKKELSEN: Mange forældre forsøger jo alligevel – trods skolens anbefaling om at lade være – men efter min mening er det synd.

INGEBORG: Ja, naturligvis er det synd, hvis de dumper – det giver jeg dem ret i – men..

FRK. MIKKELSEN: Også hvis de skulle blive optaget – de børn har det frygteligt – der bliver jo ikke taget hensyn – de ville have det bedre af at blive hos os – med de andre børn, der bliver tilbage.

INGEBORG: Ja, måske – men min mand lægger jo megen vægt på, at...

FRK. MIKKELSEN: Daniel er en nervøs dreng – han er heller ikke stærk – og han kan jo få en realeksamen hos os – uden tårer – om jeg så må sige.

INGEBORG: Som De forestiller det lyder det rigtigt. Jeg skal prøve at tale med min mand.

D 47

Dagligstuen.

Ingeborg og Mads senere på dagen.

INGEBORG: Kan du ikke få ind i hovedet, at hun sagde det i en god mening?

MADS: Det er kun et spørgsmål om at få Daniel til at læse mere..

INGEBORG: det nytter ikke, Mads – drengen skal også ud i luften – han skal vel have lov at lege som andre børn.

MADS: det skal ikke kunne siges om min søn, at han ikke kan klare samme uddannelse som sin søster.

INGEBORG: Ellen, hun er gjort af et andet stof – for hende går det så nemt – Daniel er sart. Han har altid ondt i maven.

MADS: det kommer der af dårlig samvittighed, når man ikke passer det, man skal.

D 48

Ingeborg er ved at blive vred.

INGEBORG: Dr. Hansen er af en anden mening.

MADS: Hvad går den ud på?

INGEBORG: At du presser drengen for hårdt.

MADS: Det er måske fordi du beskytter ham for meget.

INGEBORG: Daniel trænger til beskyttelse – måske – nu bagefter har jeg tit tænkt på.. (standser)

MADS: På hvad?

INGEBORG: at være uden mor – og rejse rundt med dig – dag og nat – sidde på trappesten – og vente – ret op og ned i ventesale – en lille dreng.

MADS: Havde Ellen mere tryghed – dengang.

Ingeborg skal til at give ham et skarpt svar, men reagerer mod.

D 49

Døren går op. Daniel kommer ind.

DANIEL: Hvad ville frk. Mikkelsen?

Ser fra den ene af forældrene til den anden. De er tavse. Har endnu ikke forvundet konfrontationen.

DANIEL: Var det om mig?

INGEBORG: Ja, men det går alt sammen nok.

MADS: Jeg skal sørge for, at vi får fat i en lærer, der kan lære dig regning efter skoletid.

D 50

Ingeborgs ansigt, Daniel ser op på hende, hun klemmer ham om skulderen.

D 51

Gaden.

Fru Skjold Hansen og konsulinde Holm mødes. Vi ser på afstand, hvordan de står og pjaprer.

D 52

Tæt på.

KONSULINDEN: Nu er JEG ved at komme over det – men stakkels fru Varnæs – skulle man tro, at hun og søsteren kom fra det samme gode hjem.

FRU SKJOLD HANSEN. Men det er tiderne – De har hørt, at Iben er kommet hjem – uden videre.

KONSULINDEN: Men det MÅ da gå over – sådan en nydelig og solid tysk familie.

FRU SKJOLD HANSEN: Ikke bare solid, konsulinde Holm, men også fornem – og Heinrich, der var så høflig.

KONSULINDEN: De kan da håbe, hun kommer på bedre tanker.

FRU SKJOLD HANSEN: Hun er i hvert fald allerede begyndt at kede sig – selv om hun får lov at ride på en af hestene ude på Brydesø.

KONSULINDEN: VI kommer ikke på Brydesø mere – efter at baronen gik over til den anden bank.

FRU SKJOLD HANSEN: Det er det frygtelige ved Iben – hun er ligeglad med den slags.

D 53

Skovrestauranten. Udenfor.

Baronens vogn står udenfor. Kristen kommer kørende, svinger ind på pladsen foran restauranten.

D 54

Kristen stiger ud – ser interesseret mod baronens Rolls Royce.

D 55

Skovrestauranten.

Iben og baronessen i ridetøj sidder ved et bord og drikker te.

IBEN: Jeg vidste slet ikke, far ikke længere var sagfører for baronen.

BARONESSEN: Men derfor kan du da stadig komme og låne Bianca.

Iben: Åhhh – må jeg – jeg skal sige Dem, jeg havde helt glemt, hvor kedeligt der var i Korsbæk.

Baronessen ser op, mod døren. Iben følger hendes blik, vender sig.

D 56

Kristen står i døren.

KRISTEN: Åh - - undskyld – jeg så bilen derude – jeg troede, det var baronen – jeg ville sige et par ord til ham.

BARONESSEN: Næh, det er såmænd bare mig – vi har været ude at ride – og så kørte vi herover for at få vores te.

D 57

Hun gør tegn fra Kristen til Iben.

BARONESSEN: Det er Iben Skjold Hansen, som er kommet og redet hos os siden hun var en lille pige.

KRISTEN: God dag – Kristen Skjern.

BARONESSEN: Hr. Skjern er direktør for Omegnsbanken – vil De ikke sidde ned.?

D 58

Kristen modtager høfligt opfordringen. Iben iagttager ham.

KRISTEN: Joh – hvis damerne tillader, jeg havde faktisk tænkt, jeg skulle have et stykke mad – jeg har helt glemt at spise frokost.

BARONESSEN: Det kommer der af at være ungt.

Tjeneren kommer hen mod Kristen.

BARONESSEN: Vi skal have smørrebrødssedlen, Petersen.

D 59

Tjeneren springer til med sedlen.

KRISTEN: Jeg ser da vist ellers ud til at trives meget godt.

Kristen sætter to krydser. Tjeneren venter. Får sedlen igen.

KRISTEN: Så to må vist være nok – og så et stykke med ost, Petersen – og en pilsner – kan jeg byde damerne noget.?

BARONESSEN: Nej, jeg skal se at komme hjem – (mod Iben) skal Andersen køre dig tilbage til Korsbæk? (forklarende til Kristen) jeg kører nemlig kun på Brydesø's egne veje.

IBEN: Jah – medmindre – jeg tænkte på, skal De til Korsbæk bagefter.

KRISTEN: Det var faktisk tanken – så De kan da køre med mig.

Baronessen har rejst sig, trækker ridehandskerne på.

IBEN: Så bliver det da det nemmeste.

D 60

Baronessen nikker til dem.

BARONESSEN: Så kan jeg måske roligt trække mig tilbage.

Kristen letter sig i stolen.

KRISTEN: Ja – og vil De hilse baronen – sig, jeg ringer.

IBEN: Osse fra mig - med tak for lån.

Baronessen smiler venligt, forlader restauranten.

KRISTEN: Tak for lån – for hvad.?

IBEN: For hesten – han har altid været flink til at låne mig heste – men nu var der lige ved at blive panik.

KRISTEN: Hvorfor dog?

IBEN: Fordi min far åbenbart er raget uklar med ham, mens jeg var i Tyskland – på grund af noget med bankerne – men det ved De vel alt om.

KRISTEN: Næh, ikke særlig meget.

IBEN: Det er også ligegyldigt – bare de ikke lader det gå ud over mig – hvad skulle jeg ellers lave i Korsbæk.?

D 61

Tjeneren anretter Kristens kuvert. Kristen nikker til tak.

IBEN: Hvad laver De for eksempel i Korsbæk?

KRISTEN: Jeg arbejder..

IBEN: Jamen når De har fri?

KRISTEN: Joh – så læser jeg – eller spiller violin – går i biografen.

D 62

Iben prøver at vride et par dråber ud af tepotten.

IBEN: Vil De ikke nok tage mig med i biografen – næste gang. – Og så invitere mig på en øl nu – jeg er ved at omkomme af tørst.

KRISTEN: Meget gerne – øh...

D 63

Varnæs kontor.

Jørgen og Varnæs.

VARNÆS: Og hvad drejer det sig om nu – Jørgen?

JØRGEN: forbigående vanskeligheder.

VARNÆS: Ikke klientkontoen igen?

JØRGEN: Du udtrykker dig så ufint – som jeg siger – forbigående vanskeligheder – det er dyrt at leve.

VARNÆS: Først solgte du dine aktier – så pantsatte du halvdelen af Fedet.

JØRGEN: Fedet – ja, det var det, jeg ville tale om – hvorfor køber du ikke min halvdel.?

VARNÆS: Det er i forvejen mig, der hæfter for pantet.

JØRGEN: Netop – det er 30.000 kroner – og hvis du så lægger 20.000 oveni – så er det hele dit.

VARNÆS: Jeg har dårligt nok de 30.000 i likvider – hvor skulle jeg få de 20.000 fra.?

D 64

Jørgen studser.

JØRGEN: Det vil du ikke bilde mig ind.

VARNÆS: Min formue står i bankaktierne – sig mig – har du ikke en udmærket praksis.

JØRGEN: Når sandheden skal frem – det er den, jeg tænker på at sælge – der er bare visse ting, der skal være i orden først.

D 65

Varnæs ser på ham, rystet – og bekymret.

VARNÆS: Hvad er det dog for et skråplan, du er ude på – din veninde – Gitte – hvad har hun kostet dig – efterhånden.?

JØRGEN: Ikke så meget som Minna.

VARNÆS: Endnu...

JØRGEN: Hun er også morsommere end Minna.

VARNÆS: Men gifte sig med dig vil hun vel ikke engang.

D 66

Jørgen skifter emne.

JØRGEN: Gitte er en fri fugl – for resten – du talte om likvider før – jeg gik forbi banen – de to gamle Møghe-grunde – er du stadig medejer af den ene.?

VARNÆS: Ja – sammen med konsulen og provianteringshandleren – banken har den anden.

JØRGEN: Hvorfor udstykker I ikke til industri. Der ligger jo allerede en konfektionsfabrik.

VARNÆS: Fordi vi vil se, hvad det bliver til med konfektionsfabrikken – det skal du ikke fortælle din ven, baron von Rydtger.

JØRGEN: Bare rolig – blod er tykkere end vand – det var også derfor jeg regnede med, du ville købe Fedet.

VARNÆS: Jeg kan ikke.

JØRGEN: Du er nok klar over, at jeg stadig har den anden køber..

VARNÆS: Skjold Hansen..

D 67

Varnæs ser lidt på broderen. Det er på vej til at blive for meget for ham.

VARNÆS: Så sælg for satan – jeg kan ikke længere holde sammen på det hele. Alene..

JØRGEN: Hvis du ser sådan på det – (pause) Hans Christian – hvad er det med dig?

VARNÆS: Vær venlig at gå.

JØRGEN: (tøver lidt – rejser sig) Tror du ikke, du trænger til ferie?

Varnæs svarer ikke. Sidder med hovedet i hænderne. Jørgen går. – Ud til sin bil, der spærrer det meste af gaden.

D 68

Varnæs bliver siddende – stadig med hovedet i hænderne.

D 69

Ulla er kommet ind – man ser en hånd, der skænker et glas til ham. Varnæs vågner op.

ULLA: Jeg syntes, jeg ville vente.

VARNÆS: Det havde du ikke behøvet.

ULLA: Jeg tænkte, at i aften kunne vi måske – jeg kan låne en lejlighed i København – hvis vi kørte nu..

VARNÆS: Det går ikke - - jeg må hjem.

ULLA: Det skal du hver aften – nu.

VARNÆS: Ulla, jeg er ked af det, men også for din skyld – der snakkes – det kan jeg mærke.

ULLA: Ja – for det kan jo aldrig blive til mere, vel – som du lovede i begyndelsen.

VARNÆS: Jeg ved godt jeg er fej – jeg ved også, det er min skyld, det er kommet så vidt.

ULLA: Nej – det er også min skyld – men hvis du ikke havde givet mig noget håb..

Ulla vender sig, er ved at græde, på vej ud.

D 70

Varnæs går efter hende, drejer hende om mod sig, ser på hende.

VARNÆS: Sig, hvis der er noget, jeg kan gøre for dig.

ULLA: Når det er sådan – så kan du ikke gøre noget.

VARNÆS: Jeg kan give dig en rejse – og sørge for, at du får ferie.

ULLA: (ser på ham) En rejse – de rige – de sender altid deres problemer ud at rejse – men de vender som regel tilbage igen.

VARNÆS: Jamen Ulla – vi må..

ULLA: Du skal ikke være bange – jeg klarer mig selv.

VARNÆS: Hvordan?

D 71

Ulla går hen til døren, vender sig.

ULLA: Foreløbig siger jeg op.

Lukker døren.

D 72

Varnæs står og ser efter hende. Tydeligt rystet. Sætter sig. – Bryder sammen.

D 73

Formiddag i Korsbæk.

Iben kommer svansende hen ad gaden, passerer fru og frk. Møghe, hilser skødesløst. Svinger ind i Omegnsbanken.

D 74

Omegnsbankens lokale.

En bankassistent kommer Iben i møde, i baggrunden ansatte, der glør og mumler. Den ene spørger og en anden nikker bekræftende. Alle har øjnene på stilke.

D 75

Bankassistenten ved skranken nikker. Fjerner sig mod Kristens kontor. Iben ser sig interesseret og upåvirket omkring.

D 76

Kristens kontor.

Kristen ved skrivebordet. Bankassistenten stikker hovedet ind.

KRISTEN: Ja, hr. Christiansen.?

CHRISTIANSEN. Der er en ung dame, der vil tale med direktøren – en frk. Skjold Hansen.

D 77

Iben skyder forbi Christiansen.

IBEN: Det er mig.

KRISTEN: Hvad vil De dog her – tak hr. Christiansen.

Bankassistenten ud. Iben frem.

IBEN: Se mig om – og så kan De ordne en bankforretning.

KRISTEN: Tror de ikke, det var bedre, hvis De holdt Dem til den anden side af gaden – hvad bankforretninger angår?

D 78

Iben smækker en sparegris på bordet, som hun slår i stykker med en brevpresse.

IBEN: Der er for 14 kroner – i enører – dem vil jeg gerne have vekslet – det var til mine brudesko – den fornøjelse syntes jeg, de skal ha.

KRISTEN: Javel – nu skal jeg kalde på kassereren.

IBEN: Nej vent lidt. Falder det Dem slet ikke ind at invitere mig i biografen, som vi talte om, eller på frokost – ude i skovpavillonen.

KRISTEN: Mit arbejde tillader mig faktisk kun at holde en halv times spisepause.

IBEN: Jamen så på søndag.

KRISTEN: Søndag – da tror jeg desværre, jeg har en aftale.

D 79

Iben følger ham på vej mod døren.

IBEN: De er håbløs.

KRISTEN: Spørg Deres far – han vil sikkert sige det samme.

D 80

Omegnsbanken.

Alles øjne i banken rettes mod Kristen og Iben. Christiansen kommer springende.

KRISTEN: Vil De være venlig at feje den bunke en-ører op – og veksle dem for den unge dame.

Christiansen ser på bunken.

KRISTEN: Hun siger, der er 14 kroner – vi løber risikoen og tror hende på hendes ord. (vender sig mod Iben) Pengene kan De hente ved kassen.

D 81

Algade.

I døren til Mads butik står Ulla og Arnold og taler sammen. Vi ser dem på afstand.

Derefter tæt på.

ARNOLD: Jeg prøver at tale med direktør Skjern om det med det samme.

ULLA: Tak Arnold, det er pænt af dig.

D 82

Mads kontor.

Arnold kommer ind. Mads sidder ved skrivebordet, ser op.

ARNOLD: Undskyld, jeg forstyrrer.

MADS: Værsgo..

ARNOLD: Det er ikke med forretningen her – Det er om banken – De skal til møde om lidt..

MADS: Ja, det er jeg klar over.

ARNOLD: Det jeg ville spørge om – det er om der er en stilling..?

MADS: Til hvem dog?

ARNOLD: Jeg har en kusine – der er vældig dygtig – bankuddannet i den anden bank.

MADS: Og hvad hedder hun?

ARNOLD: Ulla Jacobsen..

D 83

Man kan se på Mads, at han godt ved, hvem Ulla Jacobsen er.

MADS: Jaså – og hun vil skifte?

ARNOLD: Ja, af personlige grunde.

MADS: Dem behøver vi jo ikke at spørge om, men De siger, hun også er dygtig?

ARNOLD: Hun var den bedste på handelsskolen – også bedre end mig.

MADS: (smilende) Det siger jo en hel del – jeg skal nok tale med min bror.

ARNOLD: Mange tak – hr. Skjern.

Arnold går.

D 84

Mads, der smånnyder situationen skriver Ulla Jacobsen på et stykke papir, som han stikker i lommen.

D 85

Algade. – der hvor den udvider sig.

Sildevogn, hvorpå der også ligger skrubber og torsk, skubbes frem til holdt af en sildemand, der hele tiden råber.

SILDEMAND: Sild er g..å..t – sild er g..å..t .. Store levende skrubber, fem for en kråne – sild er g..å..t.....etc.

Sildemanden har en kunde, nogen står og kigger på varerne.

D 86

Ad gaden kommer Agnes, gravid med et net med en masse kartofler i den ene hånd og en mælkespand med låg i den anden. Lidt bag hende går Herbert med et knippe brænde og en brun pakke med bånd om. Agnes går frem mod vognen, fulgt af Herbert, der interesseret iagttager de indkøbende og beskuer koner, der til gengæld glør på ham.

D 87

En kone siger til en anden.

KONE: Det er ham der – der er tyskeren.

SILDEMAND: Sild er g..åt..

D 88 Udgår.

D 89

Agnes og Herbert videre. De køber ingen fisk. Går forbi Skjerns butik. Udenfor står en barnevogn med en baby. Agnes ser interesseret på ekvipagen. Herbert følger hendes blik. Samtidig kommer en barnepige ud og begynder at skubbe vognen foran dem.

HERBERT: Nu varer det ikke så længe – så har du også en barn.

AGNES: Men ikke sådan en barnevogn – den er fra cykelhandler Jørgensen.

HERBERT: (nikker) Aha...

AGNES: Jeg har spurgt på den – den er alt for dyr – vi må købe en brugt.

HERBERT: Aha..

AGNES: Det er bare – som barnepige, lige fra jeg var tretten år – har jeg altid kørt børn i sådan nogle flotte barnevogne – så tænker man jo...

HERBERT: Ja..?

AGNES: Man tænker – nej, man går og leger, at de der børn, som ligger så fint – det er ens eget – og så får man selv en..

HERBERT: Du får en der er majet schmukkere.

AGNES: (smiler til ham) Men i en gammel brugt barnevogn. Lauritz kan ikke forstå, det betyder noget – det gør det måske heller ikke – Jeg skal lige skifte arm.

D 90

Hun vil bytte nettet og spanden om. Herbert tager nettet. Giver hende pakken. Agnes tager pakken under armen.

AGNES: Hvad er det her?

HERBERT: Korrekturen – til min bok – på dansk.

AGNES: det er næsten lige så spændende som den lille.

De smiler til hinanden, går videre ad en sidegade.

D 91

Violets stue.

Ulla i overtøj, fru Violet, Schwann.

VIOLET: Jeg synes du skal lægge overtøjet og blive til middag.

ULLA: Jeg kom jo bare for at fortælle Arnold at jeg har fået den stilling.

VIOLET: Han kommer om lidt.

SCHWANN: Ja, han er begyndt at møde op til spisetid efter at han har fået egen lejlighed.

D 92

Ulla hænger frakken.

ULLA: Jeg synes jeg ville sige tak til ham. Det er nok hans egen skyld, det gik så let.

SCHWANN: Havde De ikke en god plads, der hvor De var?

VIOLET: Min niece ville gerne skifte, ikke Ulla?

SCHWANN: I Omegnsbanken er der måske også mindre overarbejde.

VIOLET: Så ser vi dig måske også på danseskolen igen. Jeg har savnet dig på ungdomsholdet. Du og Arnold er så dygtige til at vise trinene.

ULLA: Jamen Arnold, danser han ikke med hende – han kommer sammen med?

VIOLET: Hun lærer det aldrig, det er jo også et spørgsmål om pli – og manerer – Ulla.

SCHWANN: Ja, det har hun i hvert fald ikke – det har hun aldrig haft – der har vi den unge herre.

D 93

Arnold kommer ind.

ULLA: Jeg fik stillingen, Arnold.

ARNOLD: Det ved jeg da godt – der kan du se, fætter Arnold ordner alt.

VIOLET: Og Ulla bliver til middag, og nu får hun tid til at komme på ungdomsholdet – I to er jo så dygtige til at danse for... (vender sig til Schwann på vej ud i køkkenet) ... det gjorde de altid som små. Arnold var i fløjelstøj – og Ulla – kan du huske, du var altid i små lyseblå kjoler, der struttede.

ULLA: Ja det var dengang.

VIOLET: Ja, før dine forældre flyttede til Holbæk – og Arnolds far levede – ja..

VIOLET: (forts.) Åh Gud, kartoflerne..

Farer ud i køkkenet.

D 94

Jernbanerestauranten.

Herbert, røde, Fede ved stambordet. Fede ved at se i sin tegnebog. Haler sedler frem.

FEDE: Nej, der er kun fjorten kroner.

RØDE: Og jeg har ni en halv – hvor meget har De, Boldt?

BOLDT: Jeg – hvor?

RØDE: I kassen.

BOLDT: (på skrømt) 40 – 50 kroner – indtil de herrer har betalt.

RØDE: Det er ikke nok, vi må vente på grisehandleren - - Han bærer altid rundt på formuen.

D 95

Agnes kommer ind.

AGNES: Jeg tænkte nok I sad her, jeg skal have to kroner til middagsmad.

BOLDT: To kroner – I skal vel ikke allerede til at holde konfirmation.

AGNES: Pas dig selv.

RØDE: Server en kop kaffe for min kone, Boldt.

BOLDT: S'gerne.

Agnes sætter sig nølende.

Røde overrækker hende 2 kroner.

AGNES: Jeg ved ikke – jeg har sådan en uro i kroppen..

BOLDT: Min divan står til disposition, hvis ballonen skulle revne.

AGNES: der er en forskel på dig og mig, Boldt.

BOLDT: Ja, forhåbentlig.

AGNES: Og ved du hvad den er – den er – at om to måneder – så er jeg pæn igen – men du vil stadig se lige farlig ud – hele livet.

Stambordet ler en bragende latter.

RØDE: Hun kommer sig.

HERBERT: Det er mit selskab.

AGNES: Jeg troede ellers, I kom hjem til eftermiddagskaffe.

RØDE: Vi venter på grisehandleren – han skal låne Herbert 100 kroner.

AGNES: Hvorfor det?

HERBERT: Jeg skal møde hos politiet – og bevise, jeg ikke er subsistensløs.

RØDE: Så ryger han ud af landet.

HERBERT: En gang om ugen står jaj for overbetjent Jensen. – Nah – siger han, lad os så se, Herbert Schmidt – ock hokus – pokus – fram trüller jaj 100 kroner og sch står overbetjent Jensen der – skuffet, fuld af sorgg fordi jaj ikke er subsistensløs – og han ick kan sende maj tilbage.

RØDE: Som regel er det grisehandleren, der lægger penge til – for at ødelægge overbetjentens humør.

AGNES: Du er da ikke rigtig – det der sub... hvad det nu hedder. Du fik da 75 kroner med posten i går – for din bog.

RØDE: Har du fået forskud? Jamen så har vi da nok.

HERBERT: Dem har jaj brukt..

AGNES: På hvad?

FEDE: På mad?

RØDE: Han tænker aldrig på andet – på hvad, Herbert?

HERBERT: Det vil vi se..

Herbert smiler til Agnes.

D 96

Boldt anbringer kaffe.

BOLDT: Melder at undsætningen er på vej.

Kvik kommer hen til stambordet, springer op. Grisehandleren hænger hatten fra sig og kommer hen til bordet. Alle ser på ham.

GRISEHANDLEREN: Er det i dag – ja, det er sgu en uge siden.

Grisehandleren dykker i tegnebogen og fremdrager en hundredekroneseddel.

GRISEHANDLEREN: Prøv og sig til overbetjenten, at der er flere hvor den kom fra – Boldt, en pilsner.

D 97

Herbert stikker sedlen i lommen og går. Grisehandleren ser på Agnes.

Grisehandleren: Nu ka' det ikke vare længe før I er fire i lejligheden, hva?

RØDE: Der er to måneder til, og måske sejler styrmanden igen.

AGNES: Men han kommer vel osse hele tiden hjem igen.

RØDE: Herbert vil jo gerne blive her på egnen.

GRISEHANDLEREN: Men han har vel ikke ret mange penge.

AGNES: Det får han måske – når hans bog kommer ud og den næste – Herbert skriver og skriver.

GRISEHANDLEREN: Om hvad – han kan sgu ikke opleve alverden her i Korsbæk.

AGNES: Herbert siger, han kan opleve noget alle steder.

FEDE: Uden penge?

AGNES: Sommetider får han lidt – men det lægger han til mig. Men kan I nu forstå, når han så får 75 kroner, og væk er de.

GRISEHANDLEREN: Han ku' nemt ha' lejet et værelse for de penge.

RØDE: Det er ikke nødvendigt – før den lille kommer – vi har jo felt-sengen – og Herbert kan ikke bo hos hvem som helst.

GRISEHANDLEREN: Såh og hvorfor ikke det?

RØDE: På grund af vores politiske arbejde.

GRISEHANDLEREN: I ska' kasse springe noget i luften – sammen.

AGNES: Hvis der er noget, der springer, så er det deres hoveder. Dem har de hele tiden i blød – over spisestuebordet. Man kan dårlig komme til at lægge dug på – for alle deres papirer.

FEDE: (spisende) Hvornår får I så mad?

AGNES: Vi spiser på de underligste tider – sommetider får vi først aftensmad kl. 9 – fordi de hænger ved bordet.

FEDE: (rædselsslagen)
Kl. 9 – det kan man da ikke.

AGNES: Du var død af sult for længe siden, hvis du boede hos os.

D 98

Mads dagligstue.

Ingeborg sidder ved skrivebordet og arbejder med en stak papir. Foran hende ligger også modebilleder fra tiden, tilbud fra ind og udland. Ellen kommer ind.

ELLEN: Mor..

INGEBORG: (ved arbejdet) Ja..

ELLEN: Det er adjunkt Karlsen

INGEBORG: Ja, han skal jo læse med Daniel.

ELLEN: Han vil gerne tale med dig.

Ingeborg lægger blyanten fra sig, vender sig mod Ellen. Spørgende.

INGEBORG: Når timen er forbi?

ELLEN: Nej – nu..

D 99

Adjunkt Karlsen, der er ung og moderne for tiden, træder frem bag Ellen.

KARLSEN: Ja undskyld, fru Skjern.

INGEBORG: Kom bare indenfor.

Ellen ser efter adjunkten, derefter på sin mor. Lukker nølende døren bag sig.

KARLSEN: Selvom det var hr. Skjern, der bad mig komme og læse med Daniel...

INGEBORG: Ja..

Ingeborg peger på en stol, Karlsen sætter sig.

KARLSEN: Så... udfra mit kendskab til Daniel – det er min fornemmelse, at jeg måske bedre kan tale med Dem.

INGEBORG: Om hvad, adjunkt Karlsen?

KARLSEN: Fru Skjern – det er synd at pæse den dreng – han kan jo blive et udmærket menneske, selvom han ikke kommer på latinskolen.

INGEBORG: Har De prøvet at forklare det til min mand?

KARLSEN: (tøver) Ja..

INGEBORG: Er Daniel derinde?

KARLSEN: Nej – det er også derfor, jeg sidder her. Han stak af, fru Skjern. I går græd han – men i dag rejste han sig bare op og løb sin vej.

D 100

Ext. Rødes lejlighed – (samme aften)

Agnes kommer. Hun har et par pakker i sit net. Åbner døren til entreen. Bliver stående.

D 101

Rødes entre

Der står den attråede barnevogn.

D 102

Agnes spiller øjnene op.

AGNES: Jamen..

Ser på den går forbi – mod stuen.

D 103

Rødes stue.

Herbert sidder ved spisestuebordet og skriver. Agnes flår døren op.

AGNES: Lauritz.

HERBERT: Han er på banen.

AGNES: Den vogn – i entreen.

HERBERT: Ja..

AGNES: Hvem ejer den?

HERBERT: Det gør du.

Agnes stirrer vantro på ham.

AGNES: Jamen hvordan – hvor kommer de fra?

HERBERT: Den er købt - og betalt.

D 104

Der går et lys op for agnes, det trækker om hendes mund.

AGNES: Har du..?

Herbert ser bare på hende. Han er lidt genert ved situationen.

AGNES: Herbert – er du rigtig vel forvaret – Har du brugt dine penge – for din bog.?

Hun går ud i køkkenet. Sætter sig ned. Tuder. Herbert rejser sig. Går ud og stryger hende over håret.

AGNES. (hulker) Jeg er bare så lykkelig – osse fordi..

HERBERT: (spørgende) Ja..?

AGNES: For at nogen mennesker er sådan – som dig.

D 105

Mads spisestue.

Måltidet er ved at være til ende. Erik sidder i en høj stol og roder med den sidste bid. Ingeborg, Mads og Ellen. Tom stol – Daniels. Gudrun i sort med hvidt forklæde bøjer sig over Erik, skovler den sidste bid i ham.

GUDRUN: Kom så her, Erik – nu skal du i seng.

Alle rejser sig.

INGEBORG: Gudrun, gider du holde noget varmt til Daniel.?

MADS: Når han ikke kan huske spisetiderne, skal han heller ikke have mad.

ELLEN: Tak for mad – jeg skal til skolekoncert.

Ellen forsvinder ud af stuen. Mads og Ingeborg går mod dagligstuen.

D 106

Mads dagligstue.

Ingeborg går hen til en bakke med to kaffekopper – skænker.

MADS: Må jeg tage kaffen med ned i kontoret?

INGEBORG: Nej, du kommer til at blive her. Vi må tale sammen.

MADS: Der er ikke noget at tale om – når han kommer hjem, så kommer jeg til at give ham en afstraffelse – for hans egen skyld.

INGEBORG: Du mener, at du vil slå ham.

MADS: Ja, det her kan ikke blive ved at gå.

INGEBORG: Nej, derfor har jeg også aftalt med adjunkt Karlsen, at han ikke kommer mere.

MADS: Har du?

INGEBORG: Det nytter ikke, Mads. Hvorfor kan du ikke indse, at frk. Mikkelsen havde ret?

MADS: Hvis han ikke kan bestå prøven, sender jeg ham på kostskole. Der er heldigvis skoler, hvor man kan betale..

INGEBORG: For hvad?

MADS: For at børn som Daniel også kan få en studentereksamen.

D 107

Ingeborg ser på ham. Forsøger at beherske et indre oprør.

INGEBORG: Daniel kommer aldrig – ALDRIG – på kostskole, så længe jeg er her i huset.

Mads ser op, viser ikke, at han er forskrækket.

INGEBORG: Og hvis du vover at slå ham..

MADS: Så?

INGEBORG. Så går jeg min vej – med børnene.

MADS: Daniel – ham kan du ikke tage med.

INGEBORG: Nej, men Ellen og Erik – og Daniel – hvor ved du fra, om vi nogensinde ser ham mere – (Ingeborg græder nu) det er dig, der har drevet ham ud – hvor er han.

MADS: Så så jeg vil jo kun hans bedste.

D 108

Postgården, salen.

Ungdomsholdet øver en tango fra 1936. Fru Violet dirigerer.

VIOLET: Slow – quick – slow – quick osv.

D 109

Ulla og Arnold danser sammen, Agnete er i favnen på en anden pige, der er meget uheldig. Fru Violet ser på dem.

VIOLET: (i baggrunden) Slow – quik – slow – quik – osv.

D 110

Misse Møghe er ved klaveret.

D 111

Fru Violet slår af ved synet af Agnete og partneren.

VIOLET: Nej, det er helt forkert – Ulla og Arnold – vis den variation én gang til.

Misse Møghe sætter i gang igen.

Arnold og Ulla danser.

VIOLET: Ja tak – og så alle.

D 112

Montage.

Tæt på Misse, der spiller – på Agnetes ansigt.
På Arnold og Ulla – På fru Violet, der går hen til flyglet.

VIOLET: (råber) Jah tak – og tak for i aften.

D 113

Salen tømmes for unge mennesker.
Violet råber efter Ulla og Arnold.

VIOLET: Vil I have en kop kaffe med?

D 114

Arnold vender sig.

ARNOLD: Nej tak – mor.

Ulla ryster bare på hovedet. De to går ud af salen.

D 115

Misse skænker op fra en termokande, Violet trækker en stol hen til flyglet.

MISSE: Jeg skal også skynde mig hjem. Man ved aldrig, hvad mor kan finde på...

Violet tager sin kaffekop.

VIOLET: Hun gør vel ikke ulykker på sig selv.?

MISSE: Sidste uge var hun gået i Kosmorama – ja, hvad mener De – for at se denne her – Henrik den 8. – og hun forstyrrede vist det øvrige publikum.

VIOLET: Jamen hvordan var hun dog kommet derhen, frk. Møghe?

MISSE: (sukker) Hvis hun vil – så vil hun – og så går hun.

D 116

Garderoben på Postgården.

Arnold og Ulla får udleveret deres overtøj.
Arnold hjælper Ulla frakken på. Agnete går hen til dem. Hun har ikke overtøj på.

AGNETE: Jeg troede, du gav kaffe.

Arnold usikker.

ARNOLD: Det kan jeg da godt – (mod Ulla) Det plejer vi – inde i restauranten.

Arnold tager sin frakke over armen.
Ulla knapper sin.

ARNOLD: Vil du ikke med.

D 117

Ulla ser på Agnete

ULLA: Jo, men – nu plejer I jo at være sammen.

AGNETE: Ja, det er ellers ikke for tit.

ULLA: Ved I hvad – jeg kan ligeså godt gå hjem.

ARNOLD: Hvorfor nu det, Ulla.

AGNETE: Fordi hun ikke vil være tredje hjul. – Hun skal måske osse møde nogen – Kom nu Arnold.

ULLA: Ja, gå du bare, - Godnat.

Ulla går sin vej.

D 118

Restauranten på Postgården.

Arnold afgiver ordre til tjeneren. Arnolds frakke over en ekstra stol. Restauranten er halvt fuld af Korsbækkere.

ARNOLD: To kaffe – og..

Ser spørgende på Agnete.

AGNETE: *Et stykke kringle.*

ARNOLD: *Ingenting til mig, tak.*

Tjeneren fjerner sig. Arnold siger ingenting.
Han er krænket.

AGNETE: (lidt for højt)
Hvad er du sur over?

ARNOLD: *Jeg er ikke sur, men du var temmelig uhøflig overfor min kusine.*

AGNETE: *Skulle vi osse ha' hende på slæv her – efter at du har cirklet rundt med hende hele aftenen.*

ARNOLD: *Det er jo for at vise dansene.*

AGNETE: *Ja, for det dur jeg ikke til – efter din mors mening. Der er i det hele taget ikke noget, jeg dur til – hvis du spørger din mor.*

ARNOLD: *Kan du ikke lade være med at råbe sådan?*

AGNETE: *Generer min stemme dit sarte øre – din egne mor hun kan da ellers råbe, så det skærer gennem marv og ben – frem – vend – tilbage – rundt – ha ha ha.*

ARNOLD: *Kan du ikke lade min mor være i fred?*

Tjeneren på vej med service.

ARNOLD: *Schhsss...*

Tjeneren retter an på bordet. Arnold og Agnete tavse, men i samme øjeblik Agnete ser tjeneren gå, tager hun fat igen, også før han er udenfor hørevidde.

AGNETE: *Hun gjorde det for at ydmyge mig.*

ARNOLD: *Hvilket?*

AGNETE. *At lade mig danse rundt med Købmand Andersens flommede datter - - Fordi hun er så naiv at tro, at din kusine er finere.*

ARNOLD: *Hold så op.*

AGNETE. *Nej, jeg vil ej – hvad har jeg gjort? Jeg har bare været dum nok til at gå i seng med dig – når det passede dig – i tre år – mens hun – din kusine..*

ARNOLD: *Kan du så tie stille.*

AGNETE: *Sådan en møgtøs – hun har ligget med direktøren – tror du ikke, de ved det alle sammen – du kan spørge min mor.*

ARNOLD: *Jeg drøfter ikke min familie med rengøringskonen i Korsbæk bank.*

AGNETE: (hånligt) *Åh ja – det glemte jeg – du er jo en fin mand – du er næsten ligeså fin som din chef. Ham er jeg vel heller ikke fin nok til – vel? Jeg er jo ikke så rig – at jeg kan bestikke både borgmesteren og byrådssekretæren.*

Arnold tager en tegnebog frem lægger en tier på bordet.

ARNOLD: *Pas på med hvad du siger – nu går jeg.*

Agnete ser på ham med åben mund. Arnold rejser sig, tager sin frakke, forlader restauranten med raske skridt. Det trækker om munden på Agnete. Så rejser hun sig også og løber efter ham.

AGNETE: *Arnold – vent.*

D 119

Algade.

Arnold rask henad gaden. Agnete kommer spurtende efter ham, griber fat i armen på ham. Hun er barhovedet og i sin dansekjole.

AGNETE: Arnold – vent – jeg mente ikke det, jeg sagde – det er bare fordi...

ARNOLD: Fordi hvad?

AGNETE: Jeg er helt ude af det... fordi... du har altid sagt, det skulle være os... før... og nu...

ARNOLD: Det er din egen skyld, du opfører dig som en tøs.

AGNETE: Men du ved da, jeg ikke er tarvelig, Arnold.

Arnold begynder at gå.

AGNETE: Lad mig komme med op, jeg siger ikke et ord – jeg gør alt, hvad du siger – Arnold – jeg vil også komme og gøre rent for dig – bare du vil tage mig med – nu..

Arnold ser på hende – ilde tilpas, dårlig samvittighed. Et par forbipasserende kigger på dem.

D 120

Mads stue.

Ingeborg sidder og stirrer lige ud i luften. Mads går frem og tilbage.

INGEBORG: Gudrun har spurgt alle steder.

MADS: Gå i seng, Ingeborg, så venter jeg.

Ingeborg ryster på hovedet.

INGEBORG: Synes du ikke, vi har ventet længe nok – klokken er ni – hvorfor ringer du ikke til politiet?

MADS: Han kan stadig være hos en kammerat – hvis han ikke er kommet klokken ti – så ringer jeg.

INGEBORG: Jeg forstår ikke, hvorfor du ikke har gjort det for længst.

MADS: Det er også af hensyn til drengen selv – og de andre børn – folk vil tale om det..

INGEBORG: Åhhrrr – folk..

D 121

Grisehandlerens køkken.

Katrine sætter kaffekopper på plads.

KATRINE: Så går jeg i seng.

GRISEHANDLEREN: Jeg kommer når jeg har set til dyrene.

D 122

Grisestalden.

Grisehandleren ind mellem båsene. Går til den fjerneste bås, hvor der ikke er grise men hø. Grisehandleren tager en høtyv. Vender sig mod høbunken.

D 123

Ser Daniels hoved, resten af drengen under høet.

GRISEHANDLEREN: (bøjer sig) Jamen – er det dig Daniel?

Rusker drengen, så han vågner. Daniel ser på grisehandleren med store øjne.

DANIEL: Morfar – jeg vil ikke hjem.

D 124

Grisehandleren klør sig i nakken. Ser på den forskræmte dreng.

GRISEHANDLEREN: Det her – det er vist noget, der sorterer under Katrine.

D 125

Mads dagligstue.

Mads og Ingeborg som før.

Telefonen ringer – Ingeborg tager den.

INGEBORG: Hallo – far – åh – er det rigtigt – nej, der er ingen, der er vrede – bare han er fundet. (ser smilende på Mads) Siger mor det, jamen det synes jeg også – det synes VI også – vi er bare så glade. Vi henter ham i morgen – ja sov godt alle sammen.

Ingeborg vender sig mod Mads.

INGEBORG: Han lå og sov i højet – ovre i grisestalden, nu sidder han og spiser.

MADS: Der kan du se, det var et held, vi ikke ringede til politiet – han skal vel hentes tidligt.

INGEBORG: Nej, jeg synes vi skal vente – så kan vi også spise til aften derude.

MADS: Hvad med hans skole?

D 126

Ingeborg går hen til Mads. Skubber let til ham.

INGEBORG: Har du ikke andet i hovedet end skolen – før han kommer hjem skal vi også have talt sammen – ordentligt.

MADS: Nå – om hvad?

INGEBORG: Om Daniel – hvordan han skal tages – opdrages om du vil.

MADS: Det har du jo allerede bestemt, nu er ansvaret dit.

D 127 Udgår.

D 128

Algade.

Om hjørnet en deling KU'er i strækmarch. Foran dem går den lokale betjent og vifter folk ind på fortovet. Forrest i processionen grønne faner – derefter de unge helte i spidsbukser, sorte støvler og skråremme. De synger på melodien fra den italienske fascistsang:

OPTOGET:

*Røde voldsmænd ud med jer
De skal mærke – vi er stærke
Og at opgørets tid er nær
Kammerater ud på gaden
Smid dem ned fra barrikaden
Kammerater ud på gaden
Drag nu bort marxismens pest.*

D 129

Varnæs spisestue.

Stuepigen dækker frokostbord. Sætter anretninger ind. Der er dækket til familien, Elisabeth, dr. Hansen, fru Møghe og Misse. (sangen fra gaden) Maude kommer ind, kigger på bordet. Går hen til vinduet. Lidt efter Varnæs ind.

MAUDE: Skal vi nu have det spektakel igen – hvad er det for nogen, Hans Christian?

VARNÆS: Det er såmænd de unge blomster fra vort eget parti – KU...

MAUDE: Så er det jo pæne mennesker.

VARNÆS: Ja – men de vokser forhåbentlig fra det der.

D 130

Elisabeths lejlighed.

Hun står med hat og frakke på, og ser ud ad vinduet. Syner indholdet i sin taske, går mod entreen. (gadelarm fra KU-marchen)

D 131

Kristen lukker sig ind.

KRISTEN: det glæder mig at se, at du har overtøj på – så kan vi køre med det samme.

ELISABETH: Hvorhen? Jeg skal til frokost hos min søster. Derfor har jeg overtøj på.

KRISTEN: Her havde jeg troet, jeg kunne lokke dig til at genoptage bare en af vores gamle skikke.

ELISABETH: Hvad skulle det være for en?

KRISTEN. Vi kunne begynde med en splendid frokost i skovpavillonen. – Jeg har bestilt bord.

ELISABETH: Jeg kan ikke, Kristen. Jeg har lovet Maude – og hun har sammensat gæsterne så jeg ikke kommer i skænderi med nogen.

KRISTEN: Ja tænk, at du skulle ende som det vanskelige familiemedlem – hvad så med middag.?

ELISABETH: Jeg har lovet at blive til den bitre ende – Møgherne kommer...

KRISTEN: (resigneret) Men jeg må måske køre frøkenen til hendes bestemmelsessted?

ELISABETH: Det må du – siden du har sinket mig.

D 132

Algade.

På afstand ser vi Elisabeth gå ud af Kristens vogn, vinke og forsvinde ind gennem porten.

D 133

Han skal til at sætte i gear, da Iben står på fortovet og læner sig mod ruden.

IBEN: Dav..

KRISTEN: Goddag frk. Skjold Hansen.

IBEN: Venter De på nogen?

KRISTEN: Næh, jeg skulle faktisk til at køre.

IBEN: Hvorfor tager De ikke mig med – det var så hyggeligt sidst – og De ser så ensom ud.

Kristen ryster på hovedet af det tossede pigebarn.

KRISTEN: Hvis de ikke har noget bedre at foretage Dem.

D 134

Iben åbner døren og springer ind.

IBEN: Jeg har nemlig tænkt at give frokost for de 14 kroner, De vekslede forleden.

KRISTEN: Hvis jeg må betale – jeg vil nødig berøve en ung pige hendes penge til brudesko.

Kristen og Iben kører.

D 135

Skovpavillonen.

Kristen og Iben ved et bord, overfor hinanden. Hun pludrer, samtidig med at hun stikker i en is-anretning.

KRISTEN. Jamen hvorfor tog De hjem – en måned før brylluppet?

IBEN: Jeg skulle have været taget hjem for et halvt år siden – da de knaldede Bernsteins vinduer. Det var instrumentmageren overfor mine svigerforældre. De kom en aften – og min svigermor, hun trak bare gardinerne for og sagde: Kom, vi går ind i den anden stue – den, der vendte ud til haven – Bernsteins, de kom hos mine svigerforældre og stemte flyglet – de var væk næste morgen – og de blev aldrig nævnt.

KRISTEN: Jaså.

IBEN: Da skulle jeg være taget hjem, men mor ville ikke høre om det – så var der der hvor jeg lærte husholdning – der havde vi en forvalter. Han havde været der i 30 år – de havde slidt som bæster for godsejeren – en aften slog de ham ned inde i Mainz, da han ville lægge sig imellem, fordi de sparkede til en ung mand i rendestenen – bagefter blev han anholdt, for at råbe ting efter nazisterne – og godsejeren – han ville ikke røre en finger.

KRISTEN: Jaså..

IBEN: Så pakkede jeg kufferten og ringede til Heinrich, og han ankom i fuld uniform og med oppasser – og talte til mig, som om jeg ikke var rigtig vel forvaret – her – sagde Heinrich – den idiot, jeg ville have giftet mig med, her, lille Iben – går det bedst, hvis man passer sig selv. Auf Wiedersehen, Heinrich, sagde jeg så. Han mødte såmænd op på banegården i Mainz – og da toget begyndte at køre – ved De hvad Heinrich så bare sagde (Iben morer sig)

KRISTEN: Nej, hvad sagde han?

IBEN: Han løftede hånden og sagde Heil Hitler – (Iben løfter hånden til Heil-hilsen og ler en befriende og temmelig høj latter.)

D 136

Et andet hjørne af restauranten.

Konsulinde Holm vender sig, glori.

Læner sig derefter hviskende over mod sin ægtefælle.

KONSULINDEN: Hvis du vender dig om – ja ikke nu – men diskret – derovre sidder Skjold Hansens Iben – og med hvem tror du.?

Konsulinden iagttager konsulen spændt, mens han med Korsbæks diskretion vender sig, glori til alle sider for at ende ved bordet med Kristen og Iben. Konsulindens målløse ansigt.

KONSULINDEN: Nu forstår jeg bedre, hvad fru Skjold Hansen mener, når hun siger, hun forbander den dag, pigebarnet kom hjem fra Tyskland.

D 137

Varnæs dagligstue.

Varnæs ved flaskerne. Dr. Hansen, Møghe, Maude, Elisabeth. Varnæs rækker glas til doktoren.

VARNÆS: En whisky-soda til dr. Hansen og Misse?

MISSE: Bare lidt citronvand – nu skal vi vist snart hjem – vil du også have lidt citronvand, lille mor?

Varnæs rækker hende citronvanden.

FRU MØGHE: Næh, hvorfor skulle jeg det. Jeg vil hellere have whisky.

Varnæs griner.

MISSE: Det sagde jeg også til mor, før vi gik hjemmefra – der er intet så hyggeligt som en frokost her i huset.

Telefonen ringer.

ELISABETH: Skal jeg..?

MAUDE: Nej, Laura er her – den nye stuepige farer bare afsted over hals og hoved.

MISSE: Det er tiden – det er ikke som..

D 138

Laura står i døren.

LAURA: Telefon fra sygehuset til dr. Hansen.

Dr. Hansen rejser sig, følger Laura ud.

MAUDE: stakkels dr. Hansen – han har aldrig fred.

FRU MØGHE: Hvornår får vi middagsmad?

MISSE: Lille mor – vi har jo fået frokost.

VARNÆS: Hvis tante Møghe har lyst – så kan hun såmænd også blive til middag – ikke Maude?

MAUDE: (halvhjertet) Joh, Elisabeth bliver i hvert fald.

MISSE: Jeg ved ikke rigtig – vi har da også to krebinner selv – lille mor.

FRU MØGHE. Jeg vil hellere spise her.

D 139

Dr. Hansen ind.

DR. HANSEN: Det ku' jeg ha' sagt mig selv, da jeg så dem i formiddags.

ELISABETH: At hvad?

DR. HANSEN: At jeg skulle ende dagen på sygehuset – nu har de indbragt de faldne krigere.

MAUDE: Hvorfra?

Dr. Hansen går mod entreen. Går ud. Lader døren stå efter sig.

DR. HANSEN: Der har været et veritabelt slag på fælleden – D.S.U. holdt møde, men så kom KU'erne og rev de røde faner ned.

MISSE. Hvorfor skal de også have lov at gå rundt med røde faner, når man tænker på, hvor smukt vores Dannebrog er?

Dr. Hansen kommer frem i døren, ved at knappe sin frakke.

DR. HANSEN: Tak for i dag, hr. og fru Varnæs.

D 140

Døren lukker sig bag dr. Hansen. Maude ser ud over sit selskab.

MAUDE: Hvor er det dog rædselsfuldt – at slås – og så her i Korsbæk.

ELISABETH: Det er måske ingen skade til, at de også slås her – så vi kan se, hvad det drejer sig om. Den flok bisser og bøller, der marcherede i formiddag.

Det ringer på døren.

D 141

Entreen.

Laura åbner døren. Udenfor står Gustav Friis, Maude og Elisabeths bror. Let derangeret, iført KU-uniform. Let forpustet.

GUSTAV: Er herskabet hjemme?

D 142

Lauras misbilligende og mistroiske ansigt.

LAURA: Øjeblik.

Laura knalder døren i, marcherer ind i stuen.

D 143

Selskabet fra før. Laura i døren. Man kan se på hende, at hun er mere ophidset end sædvanligt.

VARNÆS: Hvem var det?

LAURA: Der står en af dem derude.

VARNÆS: Af dem?

LAURA: Dem, der trampede gennem gaden. - Han spørger efter herskabet

MAUDE: Hvad vil han?

VARNÆS: Nu skal jeg – så kan du sige til Laura hvor mange vi bliver til middag.

Varnæs mod entreen.

D 144

Entreen.

Varnæs åbner døren – ser på fyren.

VARNÆS: (absolut uden begejstring) Du godeste, er det dig, Gustav?

GUSTAV: Kunne du ikke kende din egen svoger?

VARNÆS: Jamen...

Varnæs gør plads for Gustav, der træder ind i entreen.

GUSTAV: Når jeg var i byen – så ville det jo være en uforskammethed ikke at hilse på familien.

Varnæs åbner døren til stuen.

VARNÆS: Det er Gustav.

D 145

Varnæs dagligstue.

Maude rejser sig.

MAUDE: Nej – er det Gustav – hvad laver du her?

Gustav viser nedad sin derangerede uniform, omfavner Maude.

GUSTAV: Slås for fædrelandet, som du ser.

FRU MØGHE: Har han været i krig?

Elisabeths stivnede ansigt.

MAUDE: Det er min – (ser mod Elisabeth) vores lillebror Gustav Friis – og Hans Christians gudmor, fru Fernando Møghe.

D 146

Gustav slår hælene sammen og kysser fru Møghe på hånden. Derefter Misse.

D 147

Laura står stadig usikkert. Vender sig mod Varnæs, der står ved siden af Elisabeth.

LAURA. (lavmælt) Det må herren og fruene undskylde – jeg kunne ikke kende premierløjtnanten – i det tøj. Så jeg smag døren.

Elisabeth klapper hende beroligende på skulderen.

ELISABETH: Det er i orden, Laura – det ville jeg også have gjort.

Laura går nølende ud, hun sanser, at det er et interessant møde.

D 148

Gustav går hen til Elisabeth.

GUSTAV: Og der har vi min storesøster – som jeg længe har skullet plukke en høne med.

Rækker hånden frem. Elisabeth tager den.

ELISABETH: Hvordan i alverdens riger og lande er det, du er majet ud?

GUSTAV: Det er soldatens hårde vilkår.

ELISABETH: Du er premierløjtnant i reserven – hvad har det med det her at gøre.?

MISSE: (forsonende) Det er da en slags...

ELISABETH. Det er - - det er bølleantræk.

MAUDE: (klagende) Elisabeth...

ELISABETH: Det er det, jeg altid har sagt – Gustav er et fjols – der har I beviset.

GUSTAV: Undskyld søster – det er mig imod at diskutere med en kvinde, men hvad med dig selv – så vidt jeg ved har du dummet dig tilstrækkeligt. – Vi læser også aviser i København.

MAUDE: Nu Gustav er her – så synes jeg, vi skal prøve at få det lidt hyggeligt.

ELISABETH: Nej, jeg vil meget gerne høre, hvad det er, Gustav har læst.

GUSTAV: At du går ind for fosterfordrivelse – jeg skulle i hvert fald ikke fortælle nogen, at du var min søster.

ELISABETH. Hvis det kan glæde dig, så vil jeg også meget nødtigt råbe for nogen, at du er min bror – sådan som du ser ud.

VARNÆS. Han er jo din bror, Elisabeth.

ELISABETH: Som kommer rejsende i det klovnekostume for at tæve løs på deltagere i et lovligt politisk møde.

MAUDE: Du hører jo ikke selv til socialisterne, Elisabeth.

ELISABETH: Nej, men jeg foretrækker dem – for sådan en samling slapsvanse og fars sønner.

D 149
Fru Møghe fremdrager hørerøret.

GUSTAV: Slapsvanse – hvis du havde været tilstede, så havde du ment noget andet – vi nedlagde dem på stribe.

FRU MØGHE: Hvem?

GUSTAV: De røde.

FRU MØGHE: Har han været i Rusland?

MISSE: Nej, kun på fælleden, lille mor.

Fru Møghe øjer Gustav op og ned.

FRU MØGHE. Hvorfor har han så ikke bragt sine klæder i orden?

Gustav smiler afvæbnende, ser på sin flåede skjorte og en manglende knap.

D 150
Varnæs griber ind.

VARNÆS: Vil Gustav ikke have et eller andet at drikke?

GUSTAV. En whisky-sjus, svoger – det er hvad jeg trænger til.

Gustav strækker benene med de sorte støvler fra sig. Vel anbragt i lænestolen.

MAUDE. (lettet) Og så giver jeg Laura besked om, at vi bliver een til.

ELISABETH: Det behøver du ikke – jeg går.

Elisabeth har rejst sig, går mod døren.

ELISABETH: Tak for i dag.

VARNÆS: Kom nu, Elisabeth.

MAUDE: Glem ikke, at blod er tykkere end vand.

ELISABETH. Den har jeg hørt før – her i huset – men om vores blod er så tykt, at det kan stå alene – så – så sidder jeg ikke til bords med Gustav i den mundering.

D 152

Kristens lejlighed.

Kristen sidder og læser. (Det er Isak Dinesens ”Syv fantastiske fortællinger” som han tidligere har lånt af Elisabeth) På en grammofon i tidens stil spiller en eller anden trio. Han rejser sig, da det ringer på døren. Går ud. Stuen ligger tom et øjeblik. (Lyden af Kristen, der åbner døren.)

KRISTENS STEMME: Elisabeth..?

Elisabeth kommer strygende forbi ham ind i stuen. Han efter hende.

KRISTEN: (glad) Elisabeth..

Elisabeth går hen til ham, lader ham omfavne sig. Står lidt før hun siger.

ELISABETH: Du kommer til at befri mig for min familie.

KRISTEN. Altid til tjeneste.

D 153

Postgården – restauranten.

Konsulen og Konsulinden hjælpes på plads af overtjeneren. Han overrækker dem menukortet. Konsulinden henvender sig konversabelt til den tjenende ånd. Samme aften. Kristen og Elisabeth i gang med en middag, en flaske vin på bordet. Overtjeneren skænker op. Absenterer sig. Begge er i godt humør.

KONSULINDEN: Ja – vi spiser ude i dag – for pigen har fri, det skal de jo have.

Tjeneren trækker sig tilbage, konsulen fordybet i kortet. Konsulinden ser op da hun hører (Elisabeths latter)

D 154

Samme aften. Kristen og Elisabeth i gang med en middag, en flaske vin på bordet. Overtjeneren skænker op. Absenterer sig. Begge er i godt humør.

ELISABETH. Stakkels Maude – ligegyldigt hvordan hun arrangerer det, så sker der noget.

Kristen løfter sit glas.

KRISTEN: Du egner dig så afgjort bedst til selskaber for to.

ELISABETH: Efterhånden er jeg lige ved at give dig ret.

D 155

POV: Kristen og Elisabeth i Konsulindens synsvinkel.

D 156

Konsulinden studser. Hvister derefter.

KONSULINDEN. Hvis du drejer dig langsomt – tror du så ikke – at nu sidder han med den anden.

Konsulen gør nøjagtig samme bevægelse som i skovpavillonen. Også ligeså ufikst.

KONSULEN: Efterhånden tror man ikke sine egne øjne – i disse tider.

S L U T.